

idetmindste vor Verden herhjemme, hidtil har forkastet, og som jeg ei heller troer, at den, ialfsad for Tiden, er moden til. Jeg troer, at den Forudsætning, at, naar man blot gav Bedkommende Wren af et Embede, saa kunde man sagtens faae Folk dertil, som renoncerede paa de øvrige Betingelser, snart vilde bære flette Frugter (Tscherning: Vi give ogsaa Penge dertil). Hvad jeg her ytrer, er ikke imod den ærede Rigsdagsmand, der nu afbrød mig, men mod hvad der er udtalt af en anden æret Folkethingsmand. Men, siger derimod den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds: vi give Penge dertil; — ja, derved komme vi unægteligt et Skridt videre. Men det vil maaskee være paafaldende for flere, at der kan være Mænd, som, selv om man gav „Penge“ paa den Maade, som det ærede Mindretal foreslaaer, dog vilde have Betænkelse ved at gaae ind i en saadan Stilling, og dog troer jeg, at det ikke vilde være rigtigt fra Rigsdagens Side at see bort fra, at der dog kunne være saadanne Mænd, og maaskee netop dem, som i Virkeligheden, efter alle tilstedeværende Forhold, vilde være bedst sikkede til det Hverv, hvorom der her er Tale, som kunde have denne Betænkelse. (Tscherning: Nei!) At den ærede Rigsdagsmand siger „Nei“, dermed er Sagen ikke afgjort; thi der foreligger i den Henseende fra mange andre Tilfælde en betydelig Erfaring, og det kan ikke hjælpe, at man vil gjøre større Fordringer til Menneffene, end de fortiden kunne opfylde. Selv derfor, om Ministeriet faaer en vis Pengesum til sin Raadighed, er det dog derfor ikke sagt, at det kan faae netop en Mand, som man trænger til, til at forlade den sikrede Stilling, han har; thi, hvormegent man end kan have imod de sikrede Stillinger, synes det dog slet ikke uforklarligt, at Mænd, der engang have faaet disse sikrede Stillinger, hvorpaa deres eget og Familjes Vel berover, kunde have Betænkelse ved at opgive dem, kunde være mindre tilbøielige til at gaae ind paa en Stilling for et Par Aar, en Stilling, som er udsat for de forskjellige Chancer, som allerede ere berørte. Det er denne Betragtning, som jeg ved nærværende Forslag ikke har kunnet

see bort fra, og som jeg nu har troet at maatte fremhæve.

Jeg kan derfor slutte med den almindelige Bemærkning, at, ihvorvel jeg fuldkommen erkjender, at der under den tilsyneladende Modstrid med Hensyn til det af mig gjorte Forslag ingenlunde har været vist nogen ssendtlig Stilling fra de ærede Taleres Side, der understøttede Mindretallets Forslag, saa kan jeg dog ikke Andet end udtale, at det har været mig paafaldende og overraskende, at netop dette Forslag skulde modtages saaledes her i Salen. Det var min fuldkomne Overbeviisning, da jeg stillede Forslaget, at det meer end noget Andet, som i denne Retning er skeet paa Rigsdagen, vilde afhjælpe, en Trang, som nødvendigviis maa afhjælpes. idet det dog paa den anden Side var meget langt fra, — hvorum jeg ei heller har hørt nogen Uttring her i Salen. — at der hos mig skulde ligge nogensomhelst Tanke om, derved personlig som Kultusminister at undrage mig fra Banfæltighederne eller Besværighederne og føre dem over paa nogen Anden. Jeg troer derfor heller ikke, at det var saa ganske rigtigt, naar den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) fandt Anledning til at ytre, at, naar man gif ind paa dette Forslag, saa kunde en anden Minister komme og forlange 10 nye Embedsmænd; det var en Ridiculisering af mit Forslag, som jeg ikke troer, at det fortjener. Jeg troer, at der hverken i selve Forslaget eller dets Ligesfremme Dpfattelse, eller i den Fremstilling, hvoraf det af mig har været ledsaget, ligsaalidet som med Hensyn til Sagen selv, er Noget, som kunde give nogen rimelig Anledning til at troe, at nogen Minister formedelst et saadant Forslags Vedtagelse kunde finde Anledning til at komme frem med rangale Forslag. Efter Alt, hvad jeg har udtalt, kan jeg ikke troe Andet, end at Thinget, ved at slutte sig til dette Forslag, vil paa den heldigste og sikreste Maade fremme en Sag, der maa ligge og ligger det paa Hjerte. Jeg har allerede tidligere havt Leilighed til at ytre, at det er en Selvefølge, at, forsaavidt der viser sig Mulighed for uden fast Ansættelse i Stillingen at virke for dette Maal, saa er det min Agt at gjøre det; forsaavidt derimod